

Els cinc pilars del fonamentalisme

D'on es nodreix ideològicament el fonamentalisme islàmic? La 'jihad' com a doctrina va sorgir alhora que l'Islam, però avui dia ha estat influïda pel pensament de Sayyid Qutb i els Germans Musulmans egipcis. La guerra de l'Afganistan posà les bases d'una praxis quasi apocalíptica, bastida sobre cinc principis bàsics, que no dubta a enviar els seus militants al martiri.

Cal cercar els orígens ideològics de la *jihad*, la causa suprema de déu o guerra santa, en els inicis de l'Islam, al llunyà segle V encara en vida de Mahoma, quan s'establí el primer estat islàmic a Medina. I de llavors l'Alcorà inductiu en el nombre d'*aleies* –versicles– a cometre per la causa de déu (2: 190-191, 216-217, 8: 40, 9: 5), a sacrificar fins tot la vida si cal, perquè “si moriu fóssiu morts per la causa de Déu, seguieu que la indulgència i la clemència de Déu és preferible a tot allò que a

La guerra de l'Afganistan esdevingué la cobertura ideològica de la *jihad* internacional.

soreu. I sapiguen que, tant si moriu com si sou morts, a Déu sereu tornats” (3: 157-158). Fins i tot una sura alcorànica, la 61, As-Saff, pren el seu nom de la renglera d'una formació en combat: “Per cert que Déu aprecia els qui combaten en fila per llur causa, com si fossin una sòlida construcció” (aleia 4).

La morada islàmica –Dar al-Islam– i particularment l'àrab se sentí especialment agreujada amb el reconeixement de l'estat confessional d'Israel, el 1948. El contenciós cobrà vitalitat a partir de la primera Intifada de 1987 i l'aparició de Hamàs, acrònim de Harka al-Muqawama al-Islamiyya (Moviment de Resistència Islàmica), guanyador dels darrers comicis a l'Assemblea Legislativa Palestina. Derivació autòc-

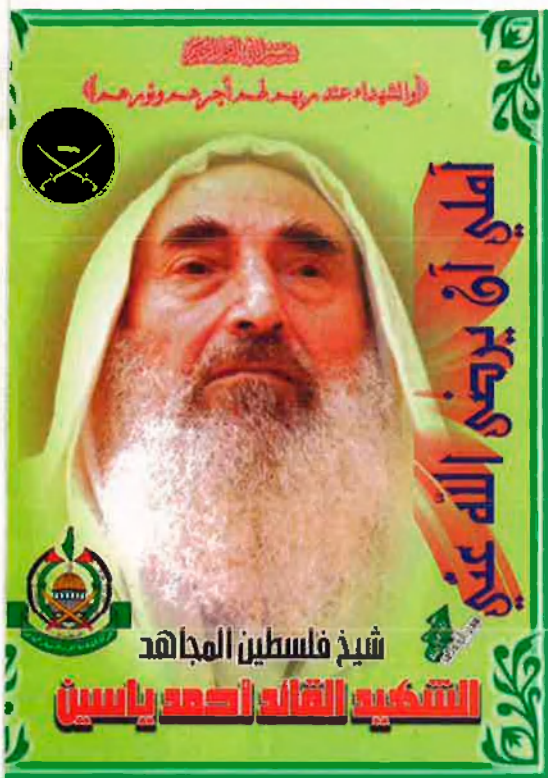
tona dels Germans Musulmans egipcis, des del 1988 predica la *jihad* contra Israel.

Hamàs i els altres grups *ihadistes*, com també els salafistes (partidaris de l'Islam primitiu), beuen en la doctrina de l'egipci Sayyid Qutb (1906-1966), que justificava l'ús de la força per establir un estat islàmic universal. La influència de Qutb arrelà en els sectors més rigoristes, tot inspirant grups d'ideologia semblant en altres països musulmans, malgrat les diferències d'indole tàctica, com el Laskar Jihad indonesi, que conceben la revolució islàmica país per país, o els voluntaris de la guerra de l'Afganistan (1979-89), de caràcter internacionalista.

La guerra de l'Afganistan esdevingué així la cobertura ideològica de la *jihad* internacional. A l'Afganistan conflúen voluntaris islamistes de tots els racons del món; allí reberen instrucció religiosa i militar que després traslladarien als seus països d'origen. Si la divisió a les files de les faccions afganeses va provocar l'ascens dels talibans (“estudiants”), és també en aquest context que sorgeix la figura d'Ossama

bin Laden, un saudita ultraortodox i posseïdor d'una gran fortuna que combaté a l'Afganistan, per després trencar amb el seu país per consentir l'entrada de l'exèrcit dels EUA a l'Àrabia Saudita en la primera guerra del Golf (1991).

A l'Afganistan, l'ideòleg jordanopalestí Abd Allah Azzam va fundar Al-Qaida as-Sulba “la Base Sòlida” el 1987, amb l'objectiu d'encarrilar les energies dels mujahidins –combatents *ihadistes*– àrabs envers altres objectius. Azzam i Bin Laden havien fundat a Peshawar (Pakistan) el 1984 la Maktab al-Khidmat li-l-Mujahidin al-Arab (MAK) o Oficina de Serveis per als Combatents Àrabs, també coneguda com Afghan Service Bureau. A través del MAK es difongué propaganda, es recaptaren diners i, sobretot, foren reclutats voluntaris per a la *jihad* afganesa. Acabada la guerra, Al-Qaida es transformà en nucli aglutinant des d'on es coordinava la *jihad* amb visió mundial. D'ací neix la ideologia *ihadista*, d'una mescla de les doctrines tradicionals dels Germans Musulmans i el pensament d'Azzam, que podem resumir en cinc punts, els cinc pilars de

El xeic lassín, cap espiritual de Hamàs, va ser assassinat per l'exèrcit israelià l'any 2004.

la filosofia guerrera dels mujahidins del segle XXI:

1. Instauració del bé i prohibició del mal, que només pot assolir-se amb la *jihad*. El mal, representat en vides i propietats dels que s'oposen a l'Islam, ha de ser destruït.

2. La maldat d'Occident. Argumenta que els EUA i Europa donen suport a l'estat d'Israel. A partir d'aquí, elucubra la teoria de la conspiració contra els musulmans, encapçalada pels EUA. No és, però, una idea original, puix que les teories de confabulació contra l'Islam ja són als escrits de Sayyid Qutb. Bin Laden afegeix, això sí i de collita pròpia, la idea que tots els ciutadans dels EUA són malvats, car el Govern nord-americà, que humilia el poble musulmà, ha estat escollit amb els seus vots.

3. Els governs col·laboracionistes musulmans són pèrfids. Tot començant pel Govern saudita, que ha permès l'ocupació de Terra Santa per infidels. Bin Laden declarà des de l'Afganistan que tornaria a l'Aràbia quan "la llei de Déu governés en

Acabada la guerra, Al-Qaida es transformà en nucli aglutinant des d'on es pogués coordinar la 'jihad' amb visió mundial

aquella terra" i crida a la rebel·lió contra el Govern "titella" dels Estats Units.

4. Unió de la Dar al-Islam. La restauració del califat universal és la finalitat suprema dels *jihadistes*. En aquest sentit criden l'atenció les paraules dirigides a la pèrdua d'Al-Andalus i la comparació que fa amb la Palestina actual: "El món ha de saber que no permetrem que torni a repetir-se la tragèdia d'Al-Andalus a Palestina."

5. 'Jihad'. Per la resurrecció del califat Bin Laden predica la *jihad*. Per això, el 1998 fundà, a partir d'Al-Qaida, Al-Jabha al-Islamiyya al-Alamiyya li-Qital al-Yahud wa-s-Salibiyyun o "Front Islàmic Mundial per a la lluita contra Jueus i Croats". El fonamentalisme *jihadista* dona suport a la seva visió apocalíptica en una anàlisi selectiva de les *aleies* alcoràniques sobre la *jihad* per justificar un Islam ofensiu, tot obviat les que conceben la causa suprema de Déu com un acte defensiu, com la que diu "Combateu per la causa de Déu els qui us combatin, però no provoqueu, perquè Déu no estima els agressors" (2: 190). També la base doctrinal de la *jihad* té gran presència en el conjunt de *hadithat* o successos atribuïts a Mahoma, com el que transmet Abu Hurayra (4, 52, 46), que "sentí l'Apòstol de Déu dir: l'exemple d'un lluitador per la causa de Déu –i Déu és qui millor coneix qui s'esforça de debò en la seva causa– és com el de la persona que dejuna i resa continuadament. Déu garanteix al combatent per la seva causa el paradís si mor, o el seu retorn sa i estalvi a la llar amb recompensa i botí de guerra".

David Garrido

Hirsi Ali, heu titllat el prol Mahoma de tirà i de perv Theo van Gogh, director de vostra pel·lícula, *Submissió* molt crítica amb l'Islam, fou assassinat pels islamistes. Vós esteu sota protecció policial. Podeu imaginar com se senten en aquests moments dibuixants danesos?

—Deuen estar molt marejats. D'una banda, una part de la seua consciència els deu encoratjar a no deixar-se capar la llibertat d'expressió. D'altra banda, però, deuen estar experimentant una sensació molt dura, que és la de perdre la teua llibertat personal. No hem oblidat que formen part de la generació posterior a la guerra, que han viscut sempre en temps de pau i de prosperitat, de sobte, veuen que han de tornar a lluitar pels seus drets humans.

—Com és que les protestes han anat tan lluny?

—No hi ha llibertat d'expressió en països àrabs en què la ira i les protestes generalitzades han estat més violentes. Molta gent crítica amb la religió o la política ha fugit a Europa. Els règims islamitaris pateixen actualment una c:

